

GUDSTJENESTE MED DÅP OG LYSVÅKEN

1. søndag i advent

Fjellhamar kirke 27. november 2016

Matteus 21,1 - 11

PREKEN

(Det er et fiktivt brev jeg henviser til om Aleksandra fra Romania. Historien er inspirert av Maria som har tigget hos oss lenge, men mye er diktet opp av meg)

ALEKSANDRA FRA ROMANIA

Hei, jeg heter Aleksandra, som presten deres nå forteller om. Jeg kjenner han litt fordi jeg har sittet utenfor kirken deres mange søndager og tigget penger. Presten deres ville at jeg skulle fortelle om livet mitt til dere. Men jeg kan bare romani, sigøynerspråket. Og jeg kan heller ikke skrive og lese ordentlig på mitt eget språk for jeg har aldri gått på skole. Og det er det høyeste ønske mitt: At barna mine skal få gå på skole. Det er derfor jeg er her i Norge. For å tjene penger så barna mine kan

gå på skole. Men siden jeg ikke kan skrive så har jeg fått en dame i Kirkens bymisjon som kan både romani og norsk til å skrive litt om livet mitt.

Jeg heter altså Aleksandra og er sigøyner, eller romfolk som noen kaller oss. Vi er et folk som alltid har reist omkring, men jeg kommer fra Romania. Jeg har tre barn: Nadia 11 år, Mario 8 år, og Nadia 5 år. For litt over et halvt år siden ble Mario påkjørt av en bil og det ene benet ble knust. Han måtte amputere fra under kneet. Jeg var i Oslo når pappa ringte og fortalte mens han gråt. Jeg gråt også veldig mye. Jeg prøvde å forklare det for presten deres før jeg dro hjem til Mario, men jeg er så dårlig i engelsk. Jeg kunne bare si «big problem, need money. Car hit child, leg kaputt, finish. Go home. Need money». Jeg snakker også utydelig så det er vanskelig å forstå meg. Det har vært sånn i 8 år etter at mannen min slo meg så hardt at kjeven min knuste og jeg skadet stemmebåndene. Han drakk veldig mye og jeg har ikke sett han på syv år. Det er mest bra, men nå må jeg skaffe penger og mat alene.

Nå er det pappaen min som passer på barna mine. Mamma døde av kreft i hodet for et år siden. Vi hadde ikke penger til operasjon, for vi romfolk får veldig lite helsehjelp i Romania. Og heller ingen jobb. De få jobbene som finnes er det dessuten nesten aldri noen romfolk som får. For ingen vil gi oss jobb, heller ikke i Romania. De liker oss ikke. Her i Norge får jeg i hvert fall litt penger når jeg tigger. Jeg liker det ikke, men jeg må. Jeg vet ikke om noe annen måte å få penger til barna mine. Til skole. Og nå også til en protese til Mario. Nå har han bare en slags krykke han humper rundt på. Men han blir ofte alene, sittende hjemme i skuret hos morfar. Derfor er jeg tilbake i Norge. Jeg håper pappaen min holder seg frisk i noen år til så jeg kan greie å få tak i og sende hjem penger nok til at de kan gå på skole, og Mario få en protese.

Her i Oslo sover jeg ofte ute. Det blir fort fullt hos Kirkens bymisjonen og de andre stedene hvor man kan sove inne. Særlig om vinteren. Så er det noen steder hvor jeg kan betale 200,- kr for å sove inne. Når det blir veldig kaldt så gjør jeg det. Selv om jeg da får mindre penger å sende hjem.

Jeg liker å gå i kirken. Jeg er katolikk og tror på Jesus. I kirken kan jeg glemme alt det vanskelig for en stund. Det er fredelig i kirka, og mange fine bilder å se på. Det er ikke så mange bilder i kirka deres, og jeg forstår jo ikke noe av det dere sier. Men det er godt å være i kirka deres for det. Dere smiler litt mer her enn folk gjør ute på gata. Det er fin musikk, og dere synger fint. Men ingen musikk er så vakker som sigøynermusikken, mitt folks musikk. Den elsker jeg, og den får meg alltid til å smile, eller gråte. Og det er fint begge deler.

Så er det fint med barnedåp, da tenker jeg på barna mine. Men det aller fineste med kirken er nattverd, og å be. Jeg ber alltid når jeg tenner lys og går til nattverd. Om at Gud må passe på barna mine, og særlig Mario. At Gud skal hjelpe meg å få jobb, litt her og litt der, sånn som det var før. Og at jeg skal få et lite sted å bo, i fred. For meg og barna mine. Hvor det er varmt og tørt, og hvor jeg kan lage mat til dem hver dag. Og at jeg kan sende dem på skolen i rene klær. Og kanskje de kan finne noen å gifte seg med så jeg også kan bli bestemor!

Men jeg drømmer om noe mer. Om at en dag snart skal alt bli bedre. At snart skal det bli annerledes i verden. På den måten at vi alle hjelper hverandre og deler med hverandre. Og i drømmen så kommer Jesus og går ved siden av meg og hjelper meg. Og så sier han det jeg hører så sjeldent noen si: ”Jeg er glad i deg, Aleksandra. Ikke gi opp, dette skal vi greie. En dag snart skal alt bli bra.”

Jeg gråter ofte litt når jeg drømmer også. Kanskje oftere nå enn da jeg var yngre. Det gjør vondt å drømme også, men jeg kan ikke la være. For barna mine sin skyld, og min egen.

Når jeg sitter på gata eller i kirka her på Fjellhamar og ser på dere som bor i Norge, så tror jeg egentlig dere også har mange drømmer. Kanskje ikke om å få gå på skole, og ha det varmt og tørt. Jeg vet egentlig ikke hva dere drømmer om. Men det virker i hvert fall som om dere ikke har det helt bra dere heller. Jeg ser det mest i øynene deres. Og hvordan dere går. Det er så mange av dere som alltid har det så travelt. Jeg vet ikke, men det ser ut som om dere ikke har det helt bra dere heller.

Jeg savner mammaen min. Hun var så god og snill, og så var hun veldig glad i Jesus. Når det ble advent og 1. desember sa hun alltid: Snart er det jul, og da ble Jesus født. Nå må vi gjøre oss klare til å ta imot Jesus, i hjertet vårt i dag. Han er konge, kjærlighetens konge, men han ser ikke alltid ut som en konge. Så vi må følge godt med så vi oppdager han og kan ta han imot. Så fortalte hun alltid en historie om Jesus, og en av de jeg husker best skal presten fortelle til dere nå:

MATTEUS 21,1-11 OG LYSVÅKEN

Da de nærmet seg Jerusalem og kom til Betfage ved Oljeberget, sendte Jesus to disipler av sted ² og sa til dem: «Gå inn i landsbyen som ligger foran dere! Der skal dere straks finne et esel som står bundet og har en fole hos seg. Løs dem og lei dem hit til meg! ³ Og om noen kommer med spørsmål, skal dere svare: ‘Herren har bruk for dem.’ Da skal han straks sende dem med dere.» ⁴ Dette skjedde for at det ordet skulle oppfylles som er talt gjennom profeten:

⁵ *Si til datter Sion: Se, din konge kommer til deg,*

ydmyk er han og rir på et esel og på trekkdyrets fole.

⁶ Disiplene gikk av sted og gjorde som Jesus hadde sagt, ⁷ og hentet eselet og folen. Så la de kappene sine på dem, og han satte seg opp. ⁸ Mange i folkemengden bredte kappene sine ut over veien, andre skar greiner av trærne og strødde på veien. ⁹ Og mengden som gikk foran, og de som fulgte etter, ropte:

Hosianna, Davids sønn! Velsignet er han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!

¹⁰ Da han dro inn i Jerusalem, ble det uro i hele byen, og de spurte: «Hvem er dette?» ¹¹ Og mengden svarte: «Det er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea.»

I jula feirer vi at Jesus kom til jorda som et lite barn. I dag og alle søndager samles vi her fordi vi tror at Jesus kan komme til oss, meg og deg, i dag. Akkurat som han kom til de i Jerusalem på et esel. Alle har jo et esel. Så hvem er han? Han er profeten Jesus. På lysvåken har vi hørt om Samuel. Gutten som bodde i templet i Jerusalem sammen med den gamle presten Eli. Om natten hørte Samuel en

stemme fra et eller annet sted som ropte på han. Tre ganger gikk han inn til Eli, men det var ikke han som ropte. Da skjønnte Eli, den gamle presten, at det var Gud som ropte på Samuel. Neste gang stemme ropte, svarte Samuel: Herre tal, din tjener hører.

Og det er akkurat det lysvåken handler om. Å være lysvåken så vi kan høre Guds stemme til oss. Akkurat som Aleksandra når hun drømmer om at Jesus går sammen med henne og sier: ”Jeg er glad i deg, Aleksandra. Ikke gi opp, dette skal vi greie. En dag snart skal alt bli bra.” Vi må ikke sove og være sløve, men våkne, ja, lysvåkne så vi hører hva han sier til oss.

Jeg tror Gud har noe å si til alle mennesker. Og vil komme til alle slik han gjorde med Samuel. Men det kan være vanskelig å høre han og se han. Kanskje kommer han og snakker til oss som en fattig tigger? Det jeg er helt sikker på er at Jesus er typen til det, og ikke typen til å komme til oss som en popstjerne, en idrettshelt eller en rik president. Og hvis vi er lysvåkne mot Gud da må vi bli lysvåkne overfor de rundt oss. Det går ikke an å

høre Guds stemme uten å bry seg om og være lysvåken for andre rundt oss.

En ting til som Aleksandra skrev til slutt: Når du ser meg når jeg sitter på gata, så vit en ting: Om du gir meg penger eller ikke, så er et smil det viktigste av alt. Og å prate litt med meg når du har tid. Da føler jeg at noen bryr seg om meg. Da blir jeg glad.